

mon' de roeping van zijn leven. Om deze roeping te kunnen volbrengen legde hij zich speciaal toe op het uitlokken van conflicten met de politie.

Na zijn ontslag beproefde Jacob de Vletter korte tijd zijn geluk in de tabakshandel, maar die poging schijnt gefaald te hebben en sindsdien verdiende hij de kost met praktijksarbeid en journalistiek. De eerste bood hem de gelegenheid tot het creëren van telkens nieuwe en zoveel mogelijk geruchtmakende geschillen met politie en justitie en de tweede tot het openbaar exposé daarvan. Van juli 1866 tot juni 1868 redigeerde hij het zoëven genoemde 'Weekblad'. Hij scheen het daarbij vooral toe te leggen op openlijke en bedekte bestrijding van Herman Heyermans Sr. – 'Manus de Heier' in de pamflettenoorlog van 1868 en daarna – de redacteur van het door Nijgh als een soort bijblad van de N.R.C. met subsidie van de gemeente uitgegeven 'Zondagsblad' ¹⁹⁾. De Vletter hield niet op die subsidie een vorm van liberale corruptie te noemen. De oude Heyermans was – in scherp contrast met zijn zoon, de bekende toneelschrijver – volkomen vrij van 'socialistische smetten', van utopische zowel als van Marxistische, en gold als 'een inktkoelie van de stedelijke regenten'. De Vletter was daarentegen een utopist in hart en nieren, zij het dan niet of nauwelijks met zijn brein.

Het is niet onbegrijpelijk, dat hij een nagel aan de doodkist van de politie werd. Het Rotterdamse politiecorps, misschien niet slechter dan dat van andere steden en ten minste niet dan het Amsterdamse, dat blijkens confidenties van niemand minder dan minister M.W. F. Treub ²⁰⁾, oud-wethouder van de hoofdstad, nog tussen 1880 en 1890 een zeer slechte naam had, was jarenlang ten prooi aan interne verdeeldheid en op die grond bij herhaling het onderwerp van discussies in de gemeenteraad. Verbitterd door de stelselmatige kritiek van buitenaf en de intriges van binnenuit, hadden burgemeester Hoffmann en de door deze doorlopend gesauveerde hoofdcommissaris Janssens in mei 1866 hun ontslag genomen. In hun plaatsen kwamen respectievelijk wethouder Joost van Vollenhoven en mr. Cardinaal, in het corps allang Janssens' grote antipode. De door Cardinaal onverwijld ingevoerde reorganisatie heeft op den duur het prestige van de politie verhoogd, maar in de zomer en het najaar van 1868 overheerste in de volksklasse nog de traditionele minachting en daaraan gaf De Vletter als journa-